

ว้าย /.. . เคยตาย 3 ครั้ง มาแล้ว..เป็นไปได้ไง ????

นำเสนอเมื่อ : 16 มี.ค. 2552

เชื่อว่าคุณครูคือคนกล้า...แต่ทำเลยที่ต้องกลัวอะไรสักอย่าง...ไม่เชื่อ...//..เชิญ

ประสบการณ์ผ่านความตาย 3 ครั้ง

หน

.....คุณครูที่เคารพรักครับ
หากจะมีใครคนใดคนหนึ่งตั้งคำถามกับคุณครูว่า
“คุณครูกลัวอะไรมากที่สุด ?” หรืออาจเป็นคำถามที่ว่า “
สิ่งที่ทำให้คุณกลัวมากที่สุดคืออะไร...?”

ผมเชื่อแน่ว่า
คำตอบที่น่าจะเป็นคำตอบสุดท้ายจากปากของคุณครูหรือหลาย
ๆ คนที่ได้ฟังเกือบ 100 % จะตอบเช่นเดียวกันคือ
กลัวตาย..ใช่ไหมครับ ?

แม้จะมีบ้างบางคำตอบอาจจะหลีกเลี่ยงเป็นอย่างอื่น
แต่นั้นก็เป็นคำตอบที่ฝืนใจตนเอง
ทั้งทั้งที่สิ่งที่คุณครูไม่ยากพบ ไม่ยากประสบ ไม่ยากได้ยิน

คือ ความตาย ๓ ๓ ๓

แต่คุณครูครับหากเมื่อคุณครูจะใช้ความพยายามของคุณครูสักนิ
ดหนอย อานเรียงถอยร่อยประสบการณ์ชีวิตของผมผู้เขียน

ซึ่งต้องเวียนว่ายอยู่กับความตายครั้งแล้วครั้งเล่า
โดยที่ไม่ได้เจตนาอยากตาย และตายด้วยเจตนา
จักเป็นพระคุณล้นเหลือ
จะเชื่อหรือไม่ว่าที่สุดแท้แต่พิจารณาญาณของท่านผู้เป็นปัญญาชน
เรื่องผ่านห่วงความตายของผมเป็นเรื่องจริงไซ่อิงนิยาย
เป็นเรื่องท่าทายเป็นคุณครูได้สัมผัสกับรสชาติของคน
ๆหนึ่งซึ่งครองวิถีชีวิตแห่งความเป็นมนุษย์ที่ไร้จุดหมายปลายทาง
ทางท่ามกลางของความอึกเขม เคลิบเคลิ้ม กับโลกีย์วิสัย
ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับสภาวะที่จอมปลอมของโลกมนุษย์
ไม่มีอะไรจะจุดจะรังได้ มิใช่ที่หลายดวงใจจะแยแส
ไม่ใส่ใจกับความจริงแท้ของมวลธาตุ ด้วยประมาทในชีวิต
จึงใช้สิทธิ์อย่างเต็มที่กับการทดลองกับความตาย
มิวายที่หลายดวงใจจะอื้อออด จะซุกจุก คอยพยุ่งให้สติ
ไม่ให้ไปรลองกับความตาย หลายครั้งหลายครา แต่ก็หาใส่ใจไม่
ไฟแห่งโลกีย์มนุษย์จุดคราปัญญาให้ถอย
ปล่อยตัวกลัวกับความตาย เป็นวาเลน
แจกเซนกับแมลงเม่าที่บินเข้าชมความงามของแสงไฟ
โดยหารู้ไม่ว่า นั่นคือแสงแห่งพญามัจจุราช
ด้วยเพราะตกเป็นทาสแห่งความประมาทในชีวิต
แต่ยังโชคดีที่ไม่ใช้สิทธิ์เหมือนแมลงเม่าตัวที่มันบินเข้าสู่กองไฟ
เพราะผู้เป็นใหญ่ (ซึ่งไม่มีตัวตน)
ยังต้องให้ไซกรรมนำให้รู้ด้วยความเป็นปัจเจกตา(รู้ได้ด้วยตน)
ถึงจะตาย 3 ครั้ง 3 ครา แต่ก็ด้วยไม่ได้เจตนาตาย ท่าน
(ผู้ไม่มีตัวตน)
คงมันหมายให้มาเขียนประสบการณ์ที่ผ่านมาเมื่อวันวาน
ประสานบอกทุกท่านทุกคนว่า “
สู่ท่านทั้งหลายกำลังวิ่งหนีความตาย จึงพากันประมาทอยู่
อย่าหดหู อย่าอดสูใจ จงเลื่อมใส ยึดไว้กับความตาย

แล้วจะได้ไม่ประมาท เตรียมตัวเองให้พร้อม
ยอมรับกับสภาวะธรรมชาติของสังขาร
อันเป็นบทอาวसानแห่งความเป็นตัวเป็นตนได้ลงตัว”

บัดนี้ความเมามัวทุกอย่าง
วิ่งหนีจากตัวผมผู้ซึ่งรู้อริยธรรมของความตาย

ว่าที่แท้เกิดจากตัวเราเอง คุณที่ว่าเก่ง ว่าเลิศ ว่าประเสริฐ
ก็รู้เพียงวันที่เราเกิดแต่หารู้วันตายไม่ ไยถึงไม่ปล่อยวางบาง
เส้นทางสบาย สงบ คือจุดจบของทุกคน เมื่อยังไม่ถึงวันนั้น
มาสร้างสิ่งดีงามกันนะครับคุณครู

.....

ปล. (ผู้ไม่มีตัวตน) ที่ผมอ้างถึง หากต้องการพิสูจน์
ย้อนกลับไปดูบทความ “ไม่เชื่ออย่าลบหลู่”
ที่ผมเขียนไว้ก่อนหน้านี้อีกครั้งนะครับ
นั่นแหละคือผู้ประทานชีวิตผม
หากมีบุญวาสนาโอกาสหน้าผมมีเรื่องตายครั้งที่ 4
มา(เล่า)ให้คุณครูได้สัมผัสกับประสบการณ์
เจตนาตายแต่ไม่ตาย ของผมเมื่อหน้าฝนที่ผ่านมา
ติดตามหน่อยนะครับ

.....

ขอบพระคุณ ราตรีสวัสดิ์ครับ